

Partea întâi

MOSCOVA

Capitolul 1

Toate nopțile ar trebui să fie așa întunecate, toate iernile așa calde, toate farurile așa orbitoare.

Duba se zdruncină când i se bloacă roțile și se opri derapând. Echipa de la Omucideri coboară – ofițeri de miliție cu brațe scurte și frunți înguste, înfășurați în haine lungi din piele de oaie. Cel care nu purta uniformă era un individ subțire și palid, anchetatorul-șef. Ascultă înțelegător povestea ofițerului care descoperise cadavrele în zăpadă: în toiul nopții omul se îndepărtase așa mult de cărarea din parc doar ca să se ușureze, apoi văzuse trupurile, pe jumătate dezbrăcat cum era, și fusese cât pe ce să înghețe. Echipa se luă după raza farului dubei.

Anchetatorul bănuia că bieții nenorociți nu erau decât niște bețivi, mari amatori de votcă, care muriseră în culmea fericirii, înghețând la propriu. Votca era o monedă de schimb lichidă, iar prețul ei era în continuă creștere. Se știa bine că, în ceea ce privea prudența economică și efectul scontat, numărul norocos era trei pentru o sticlă. Iată un exemplu perfect de comunism primitiv.

Din cealaltă parte a poienii apărură niște faruri, umbrele copacilor măturând zăpada până în momentul când se iviră două Volgi negre. Un detașament de agenți KGB în haine civile fură conduși de la automobile de către un maior

îndesat și viguros pe nume Pribluda. Împreună, milițieni și KGB-iști băteau din picioare ca să se încălzească, scoțând nori de aburi. Pe chipiuri și gulere scânteiau cristale de gheață.

Miliția – adică poliția de la MVD¹ – direcționa traficul, alunga bețivii și culegea cadavrele care se adunau zi de zi. Comitetul Securității de Stat – adică KGB-ul – avea în sarcină responsabilități mai serioase și mai delicate, cum ar fi combaterea uneltirilor străine și din interior, a contrabandiștilor și a disidenților, iar ei preferau hainele civile, anonime, în locul uniformelor purtate de agenți. Maiorul Pribluda deborda de-un umor grosolan, de dimineața devreme, făcându-i plăcere să reducă din animozitatea profesională care tensiona relațiile cordiale dintre Miliția Poporului și Comitetul Securității de Stat. Zâmbetul i se șterse însă atunci când îl recunoscu pe anchetator.

— Renko!

— Întocmai.

Arkadi Renko porni imediat înspre cadavre și-l lăsă pe Pribluda să-l urmeze.

Urmele milițianului care descoperise cadavrele ajungeau până la jumătatea drumului, prin zăpadă, către movilele din mijlocul poienii. Un anchetator-șef ar fi trebuit să fumeze o marcă de țigări bună; Arkadi își aprinse o Prima ieftină și își umplu gura cu gustul ei puternic – obiceiul său ori de câte ori avea de-a face cu oameni morți. Așa cum spusese milițianul, erau trei cadavre. Zăceau în pace, ba chiar într-un fel artistic, sub crusta de gheață care se topea, cel din mijloc întins pe spate, cu mâinile împreunate ca pentru îngropăciune, ceilalți doi întorși pe o parte, cu brațele întinse sub

¹ Ministerul Afacerilor Interne din URSS (n. r.).

gheață aidoma unor sigilii pe o foaie de hârtie cu antet. În picioare aveau patine.

Pribluda îl lovi pe Arkadi cu umărul, dându-l la o parte.

— Când voi fi sigur că nu există niciun pericol la adresa securității statului, poți începe tu.

— Securitatea statului? Tovarășe maior, avem aici trei bețivi într-un parc public...

Maiorul îi făcea deja semn să se apropie unui agent al său, înarmat cu o cameră de fotografiat. De fiecare dată când aparatul se declanșa, zăpada scâpăra albastră și cadavrele levitau. Aparatul era străin și developa imaginile aproape pe loc. Mândru, fotograful îi arătă lui Arkadi un instantaneu. Cele trei corpuri neînsuflețite se pierdeau în reflexia blițului pe zăpadă.

— Ce părere ai?

— Foarte rapid.

Arkadi îi dădu fotografia înapoi. Zăpada era bătătorită de jur împrejurul victimelor. Exasperat, anchetatorul fuma. Își trecu degetele lungi prin părul negru și moale. Observă că nici maiorul și nici fotograful nu se gândiseră să se încalțe cu cizme. Poate că, dacă se udau la picioare, KGB-iștii aveau să plece. Cât despre cadavre, Arkadi se aștepta să găsească una sau două sticle goale în apropierea lor, îngropate în zăpadă. Peste umărul său, dincolo de Mănăstirea Donskoi, noaptea se risipea. Îl văzu pe Levin, patologul miliției, privind cu dispreț spre marginea luminișului.

— Corpurile par să fi stat aici mult timp, spuse Arkadi. Peste o jumătate de oră, specialiștii noștri le pot dezgropa din zăpadă ca să le examineze la lumină.

— Într-o bună zi, tu vei fi în locul ăstuia.

Pribluda arătă spre corpul cel mai apropiat de ei.